

[Arbejdsministeren.]

markedets Tillægspension herom, og jeg er glad for at kunne sige, at ATP meget beredvilligt har erklæret sig parat til at påtage sig begge opgaver.

Herefter vil Lønmodtagernes Garantifond efter forslaget blive en selvstændig, selv-ejende institution, hvis ledelse vil blive identisk med ATPs ledelse, hvilket igen vil sige, at såvel lønmodtagernes som arbejdsgivernes organisationer er repræsenteret i ledelsen.

Bestemmelsen om midlernes tilvejebringelse går ud på, at arbejdsgivere, der er omfattet af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, til dækning af fondens udgifter, herunder administrationsudgifter, betaler et årligt bidrag, der beregnes på grundlag af bidragene til Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Med den usikkerhed, der er med hensyn til, hvilke udgifter ordningen vil medføre, er det fundet hensigtsmæssigt at bestemme, at regler om bidraget, herunder dets størrelse og regulering, fastsættes af arbejdsministeren.

I forbindelse hermed må også nævnes den bestemmelse, hvorefter arbejdsministeren bemyndiges til som lån af statskassen at stille de fornødne midler til rådighed til ordningens første år. Det vil, da det er foreslået, at ordningen træder i kraft 1. april 1972, sige finansåret 1972-73.

Herved muliggøres det at indhøste et begrænset erfaringsmateriale, inden bidraget første gang skal fastsættes.

En udskydelse af bidragsfastsættelsen er i øvrigt også begrundet i, at ATP må have en rimelig tid til at tilrettelægge bidragsopkrævningen.

Forslaget om at knytte bidragspligten til betaling af bidrag til Arbejdsmarkedets Tillægspension, uanset at der ikke betales bidrag til Arbejdsmarkedets Tillægspension for lønmodtagere under 18 år og over 67 år, er begrundet i administrative hensyn. Denne begrænsning i bidragspligten er uden betyd-

ning for lønmodtagernes adgang til at opnå betaling fra fonden, idet samtlige lønmodtagere, som jeg allerede har nævnt, er omfattet af ordningen.

Idet jeg i øvrigt, herunder om de nærmere enkeltheder i lovforslaget, henviser til forslaget bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hans Kjær): Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om investeringskonti*.

Lovforslaget er en nydannelse i dansk skattelovgivning, idet forslaget vil gøre det muligt for lønmodtagere at opskyde tidspunktet for beskatning af opsparede reserver. For erhvervslivet er adgangen til afskrivninger, investeringsfondshenlæggelser m. v. en nødvendighed, hvis den fælles levestandard stadig skal forøges. Lovforslaget tilsigter, at alle — lønmodtagere som erhvervsdrivende, der ikke eller kun i begrænset omfang kan udnytte de gældende regler — får adgang til skattefri henlæggelse af reserver med senere investering for øje.

Med en enkelt begrænset undtagelse — lønmodtageres adgang til hensættelse på etableringskonti — fastlåser vor skattelovgivning lønmodtagerne som lønmodtagere. Den her foreslåede ordning vil have den virkning, at en lønmodtager med opsparede ubeskattede reserver i en given situation langt lettere kan gå ind i direkte aktive erhvervsinvesteringer, f. eks. ved køb af virksomhed eller andel i nyinvesteringer.

Lovforslaget går i korthed ud på, at en skatteyder skal kunne indsætte indtil 10.000 kr. årligt på en særlig konto med den virkning, at denne del af indtægten ikke medregnes i årets beskatningsgrundlag. Beskatningen finder først sted i det eller de år, da beløbet hæves til forbrug.

Mit parti var imod afskaffelsen af kapitalbindingskonti, da de forårsagede en betyde-

[Hans Kjær.]

lig privat opsparing på bredt grundlag til gavn for kapitaldannelsen og udviklingen af nye arbejdspladser. Vi har imidlertid taget konsekvensen af, at der ikke var flertal i folketinget for bevarelse af denne opsparingsordning ved fremsættelsen af dette lovforslag, som ikke giver nogen direkte skattepræmiering af opsparingen, men udsætter beskatningen af det opsparede beløb, indtil det igen hæves. Beskatningen kan da ske til lavere, højere eller samme procent. Det første vil i reglen blive tilfældet, hvis man først hæver beløbet i pensionsalderen. Herved suppleres de gældende pensionsopsparingsformer med en ny, der har den fordel, at opsparingen kan finde sted i de år, hvor den enkeltes situation muliggør den.

Der har ofte været fremsat den indvendning imod vekslende opsparingsordninger, at de kun kan benyttes af et udsnit af befolkningen. Dette argument er kun rigtigt, hvis man ser rent øjeblikkestemt på mulighederne. De fleste mennesker vil nemlig på et eller flere tidspunkter i livsforløbet være i den situation, at de kan spare op og vil gøre det, hvis der er incitament til det. Det er i samfundets interesse, at denne opsparing bliver så stor som muligt, og det vil lovforslaget medvirke til.

Lovforslaget om investeringskonti må først og fremmest ses som en stimulans til den kapitaldannelse, der skal muliggøre skabelsen af nye arbejdspladser og sikring af bestående. Forslaget vil gennem øget opsparing i pengeinstitutterne gøre det muligt at udlåne større beløb til erhvervslivet, hvor pengeinstitutterne kan sikre, at denne tilvækst til opsparingen først og fremmest bliver anvendt til investeringer inden for handel, håndværk, industri m. v.

Forslagsstillerne lægger særlig vægt på, at den nye spareordning vil kunne tilpasses i forskellige systemer af medejerskab og øget medbestemmelse. Der foregår i disse år betydningsfulde diskussioner om udvidelse af ejendomsretten, sådan at flere bliver medejere af samfundets faste værdier. Det øgede antal parcelhuse og ejerlejligheder virker i denne retning. Men interessen samler sig også om lønmodtagernes muligheder for at blive medejere af de virksomheder, de er

medarbejdere i, eller af andre virksomheder. Den forrige regerings forslag om medarbejderaktier kan medvirke til, at flere bliver medejere. Der har også været stillet forslag om forskellige kollektive fonds. Det konservervative folkeparti anser det for betydningsfuldt, at ejendomsretten udvikles sådan, at hver enkelt får en personlig ejendomsret. Det kan ske gennem aktierne. Men der vil også kunne tænkes ordninger, hvor lønmodtagerne på en virksomhed indskyder kapital og måske får denne lønmodtagerkapital suppleret gennem udbyttedelingsordninger.

Det må være op til parterne selv — eventuelt på hver enkelt arbejdsplads — at tilrettelægge den slags ordninger, efterhånden som der tilvejebringes et vist erfaringsmateriale. Men jeg er sikker på, at det foreliggende lovforslag kan blive en vigtig faktor ved udbredelsen af medejerskab. Man må vel forvente, at der bliver etableret skattefrihed eller skatteudsættelse for medarbejderes opsparing i firmafonde, evt. firmainvesteringsfonde. I så fald må det være muligt at overføre beløb fra en investeringskonto til sådanne fonde, uden at beskatning finder sted, før beløbet evt. hæves fra vedkommende firmafond.

Forslagsstillerne er sikre på, at sådanne ordninger — hvordan de nu i detaljer måtte blive udformet, når overvejelsernes tid er til ende — vil være et værdifuldt grundlag for en mere konkret medbestemmelse i erhvervslivet — en medbestemmelse, der er knyttet til direkte ansvar og risiko, og som derfor kan blive konkret og reel.

Det har været drøftet, om midlerne fra investeringskonti m. v. skulle kunne hæves skattefrit til visse formål, f. eks. køb af nyudbudte aktier, visse bolig- og uddannelsesformål. Også disse udvidelser af ordningen kan tages op til senere drøftelse. Det afgørende for os har været, at man nu kommer i gang med en spareordning, der gør det muligt også for lønmodtagerne at få skatteudsættelse for henlagte reserver. Der kan naturligvis være enkeltheder, der skal drøftes nærmere, og vi håber på en positiv og fordomsfri drøftelse af forslaget, så det kan gennemføres med virkning allerede for dette skatteår i forbindelse med udfyldelse af førstkommande selvangivelse.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af retsplejeloven. (Forkyndelser m.v.).

(Lovforslaget (nr. 7) findes i tillæg A. sp. 57, fremsættelsen i tidenden sp. 67).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Falk Hansen: Det af justitsministeren fremsatte forslag til lov om ændring af retsplejeloven tager sigte på en ændring og en revision af lovens bestemmelser af forkyndelser m.v. Det drejer sig om at indføre en ny form for forkyndelse inden for dette område ud over de allerede to anvendte, nemlig forkyndelse ved stævningmænd og postforkyndelse. Hertil skulle så føjes en tredje, nemlig brevforkyndelse, en ordning, som i Sverige synes at have virket på tilfredsstillende måde.

Princippet er, at forkyndelsen finder sted pr. brev, hvori den pågældende modtager samtidig anmodes om at bekræfte modtagelsen på en genpart af dokumentet eller på et særligt modtagelsesbevis.

I justitsministerens fremsættelse peges der på, at formålet med lovforslaget i første række er at reducere udgifterne ved forkyndelser gennem en begrænsning af brugen af stævningmænd, men dertil kommer også, at forslaget tillige indebærer en aflastning af politiet, der i byerne som regel bruges som stævningmænd. Det har nemlig i praksis vist sig vanskeligt at skaffe det fornødne antal stævningmænd, og det er nok i overensstemmelse med virkeligheden, når det i bemærkningerne anføres, at disse vanskeligheder hænger sammen med den ringe betaling, der ydes stævningmænd, selv om der inden for rammerne af det bestående system er sket en forhøjelse af vederlaget fra 5 kr. til 7 kr. pr. stævning og samtidig indført en bestemmelse om kørselsgodtgørelse efter reglerne for statens tjenestemænd.

Der er udførligt i retsplejerådets forslag, der er optaget som bilag til lovforslaget, gjort rede for de problemer, som for tiden knytter sig til postforkyndelse, problemer, som retsplejerådet efter førte forhandlinger med postvæsenet regner med at kunne fjerne.

Retsplejerådets forslag har, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget,

været forelagt en lang række myndigheder, som kan tilslutte sig, at der gives mulighed for at anvende brevforkyndelse, men som samtidig gør opmærksom på, at denne form for forkyndelse ikke vil være hensigtsmæssig i alle tilfælde, ligesom man peger på, at det vil betyde en forøgelse af kontorarbejdet på dommerkontorerne.

Det er på den baggrund, det må ses, at det fremsatte lovforslag stiller de tre nævnte former for forkyndelse lige, således at den, som skal iværksætte forkyndelsen, selv kan vælge formen, hvilket er en ændring i forhold til retsplejerådets udkast.

På mit partis vegne kan jeg give tilslutning til lovforslaget, der som nævnt også betyder en økonomisk besparelse, idet brevforkyndelse vil være billigere i brug end både stævningmænd og postforkyndelse.

Hans Toft: Ændringer i retsplejeloven hilses næsten altid velkommen, vel nok fordi denne lov har gennemgået så få grundlæggende ændringer, som tilfældet er, siden dens vedtagelse i 1916. Dette gælder også retsplejelovens forkyndelsesregler, som bortset fra ganske få tilføjelser har stået næsten uforandret hen siden lovens vedtagelse. Selvfølgelig skal der være en baggrund for at ændre en regel, det gælder alle områder i lovgivningen, en baggrund, der kan bevirke en ændring til noget mere hensigtsmæssigt. Men samfundsudviklingen synes næsten i sig selv at kunne pege på en hel del. Dette gælder også retsplejelovens forkyndelsesregler, hvor stævningmandsinstitutionen i dag stadig i hvert fald i praksis indtager en så central placering, at vi i denne henseende måske nok nærmere føler os tilhørende 1916 end 1971.

Jeg skal derfor hilses en ændring af forkyndelsesreglerne velkommen også ud fra de øvrige formål, som justitsministeren omtaler i sin fremsættelse, først og fremmest omkostningssynspunktet. Jeg vil dog gerne fremhæve endnu et formål med en ændring i forkyndelsesreglerne generelt, og efter min mening et meget vigtigt, nemlig at de fremtidige regler sikrer den borger, over for hvem forkyndelsen foretages, den størst mulige anonymitet.

Dette bringer mig naturligt ind på reglerne om politiforkyndelser. Jeg mener, at politiet i mindst muligt omfang skal anvendes i forbindelse med forkyndelser, ikke